

Namibia-rådets 3. beretning til Generalforsamlingen adskiller sig i sine konklusioner og anbefalinger ikke på afgørende punkter fra rådets tidligere beretninger. Det henstilles, at Generalforsamlingen anmoder Sikkerhedsrådet om at tage effektive forholdsregler herunder de i pagtens kapitel VII forudsete, med henblik på at sikre Sydafrikas tilbagetrækning fra området, og alle lande anmodes om at lade deres diplomatiske, konsulære, handelsmæssige og andre forbindelser med Namibia foregå gennem FN's råd for Namibia. Endelig erklæres alle aftaler vedrørende Namibia indgået med Sydafrikas myndigheder, efter at mandatet er blevet bragt til ophør, for ulovlige og ugyldige.

I sin forelæggelsestale udtalte præsidenten for Namibia-rådet, at han var klar over, at henvisningen til pagtens kapitel VII af nogle medlemsstater betragtes som uhensigtsmæssig, da den ikke vil få samme overvældende støtte fra medlemslandene som resolution 2145 (XXI), der bestemte, at Sydafrikas mandat over Namibia var ophørt. Selv oprettelsen af Namibia-rådet var af visse stater blevet draget i tvivl som et realistisk skridt på vejen mod det fælles mål. På den anden side var der andre lande, der havde givet udtryk for den opfattelse, at de hidtil gennemførte forholdsregler ikke var kraftige nok til at løse et problem af en så alvorlig karakter som Namibia-spørgsmålet. Målet måtte være at nå en consensus, der var mulig for FN at gennemføre, og som repræsenterede en fællesnævner for de fremførte synspunkter.

I. Debatten.

I debatten om Namibia-spørgsmålet — der strakte sig over 10 møder i tiden fra 27. november til 16. december 1968 — deltog i alt 34 lande, nemlig 26 afro-asiatiske, 3 latinamerikanske, 2 vestlige samt 3 østlande.

Samtlige afro-asiatiske lande gik i stærke vendinger ind for, at Generalforsamlingen skulle anmode Sikkerhedsrådet om at gennemføre effektive foranstaltninger med henblik på at sikre Sydafrikas tilbagetrækning fra Namibia. Som repræsentativt for de afro-asiatiske lande kan nævnes et indlæg af Zambias ambassadør, der fremhævede,

at Namibia-spørgsmålet i løbet af det seneste år havde antaget alvorlige proportioner gennem oprettelsen af Bantustans, forvisningen af den indfødte befolkning fra Windhoek, drab af frihedskæmpere samt retsforfølgelsen af de 31 namibianere ved Sydafrikas domstole. FN's behandling af sagen var undvigende og ineffektiv. Vedtagelse af resolutioner alene ville ikke kunne påvirke begivenhedsforløbet i Namibia. Sikkerhedsrådet havde ikke behandlet spørgsmålet om gennemførelsen af Generalforsamlingens beslutning fra 1966 ansvarligt. Uden sine NATO-allieredes massive moralske, politiske, finansielle og militære støtte havde Sydafrika ikke kunnet trodse FN's beslutninger og verdensopinionen. Alliancen mellem Lissabon, Pretoria og Salisbury indebærer kimen til en global racekonflikt. Alle Sydafrikas store handelspartnere burde afbryde deres handelssamkvem med dette land, og vedkommende vestlige lande burde enkeltvis fordømmes for deres hjælp til det racistiske Sydafrika.

Kenya mente, at hvis de tre vestlige permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet fandt de hidtidige vedtagelser med henblik på FN's udøvelse af ansvaret for Namibia urealistiske, måtte de anvise andre veje.

Guyana fandt, at Sikkerhedsrådet havde vist manglende politisk vilje til at leve op til sit ansvar i henhold til pagten. Alle rådets permanente medlemmer anklagedes for falskhed og manglende vilje til at identificere sig med Namibias farvede befolkning. Nogle af de permanente medlemmer af rådet havde taget voldsomt til orde i anledning af nylige begivenheder i Østeuropa men udviste stor tålmodighed når det drejede sig om begivenhederne i Namibia.

Blandt de vestlige lande deltog alene Sverige og USA i debatten.

Sveriges indlæg blev holdt af minister, fru Alva Myrdal, der fuldt ud tilsluttede sig Zambias indlæg. Fru Myrdal slog til lyd for en bedre arbejdsfordeling mellem Sydvestafrika-rådet og koloniudvalget under påvisning af det betydelige dobbeltarbejde, der for øjeblikket fandt sted. I forbindelse med Sydvestafrika-rådets virksomhed understregede fru Myrdal den afgørende betydning af at forberede uafhængigheden gennem uddannelse af namibianerne. FN optrådte dog kun som formynder for Namibia, og det